

José María Lopera

Mir

Kako je strašna srdžba ljudi što ubijaju,
vulkana koji iznutra njihova čuvstva tali
dok ne skrši im dušu u krateru zatora!
Kakva oluja, kakav grom, kakva munja sile
ište smrt ili sakati nedužna bića!

Gdje li nestade svjetlo osmijeha
što Bog ga ugradi u čovjeka da sebe ljubi?
Gdje li je svjetlost svitanja
što je sloga zrači među ljudima?
Gdje li je MIR, recite mi, gdje?

Vrijeme urla u sekundama dok
haubica kasni do užasa što ga ćutiš,
a kad opali, u njenom dimu udišeš
užitak što osjećaš život među mrtvima.

Kao dijete otkrio sam miris svoje krvi
u jezivoj panici pred bombom što zviždi.
I razglasio sam trganje svoga ranjenog mesa
i razdirući strah, što vrijeme ga ne briše,
u krik u kojim proklinjem rat.

A vi što toliko govorite o Bogu,
što toliko ga prizivate protiv drugih ljudi,
što obožavate ga toliko u njegovoj pravdi,
u kakvom li ga smeću duše imate?

Kažite mi što je rasa, što je domovina
koju želite obraniti ili je namećete
očnjacima bratoubilačke mržnje
ako vaš fanatizam ne zavređuje
ni kap smrti jednog djeteta?

Ako Bog je SVJETLO života u slozi
i vječno vrelo u uzvišenoj SLOBODI...
Gdje tad je MIR što položio ga je u vaš duh?
Kakvim li ga sjemenom mržnje sijete
te iz ranjene zemlje niču oštrice smrti!

(Neobjavljeno)

Kao pulsiranje u duši Walta Whitmana

Ne znajući smisao u onom što mislim,
s blizine svoje lubanje svlačim
ronilačko odijelo što izvana ju posramljuje
da osjetim se bogom gdje se stvaram.

Razgovaram u sebi s neolitičkim blatom,
postavši svemirskim brodom u kojem rastem.
I ćutim se dvojnim u jednoznačnom umu
poput dva Vivaldijeva udarca.

Sveopća Bit na Mliječnoj stazi,
genetičke ličinke liježem
u svojoj etici starog seljaka
što ziblje maslinik na svojoj čestici

I sjediniti se želim u svom osjećaju ljubavi
da dosegnem život na površju zemlje
i pobunjeno ludilo učinjeno ljudskim,
kao pulsiranje u duši Walta Whitmana.

(Neobjavljeno)

Sonet za slušanje kroz odsječeno Van Goghovo uho

Prema zapadu prozor otvorih
i u oknu se masa valova lomi.
Makova mnoštvo mi kuća udomi
dok polako me preplavljuje more.

Pređa mnom jato riba pliva
tresući svojih repova krila:
Molo želim sazdat od svog tijela
i more se iz mog uma izliva.

Razum moj se puni morskim psima
koji slobodnu mi pamet proždiru
na kraj da joj stanu vještinama svima.

A i kraj je, mislim, strpljenju mom i miru
s tolikim bezumljem u mojim salonima:
i pobjegao bih, a savjest ne privodim zbiru...

(Napol snivajući, 1996)

Slomljen

Da, slomih se.

Ali ljeto je i do žala stiže
suha hrana ljudi.

Sunce se propinje
i sjene se igraju najkraćeg izraza
pod kristalom suza što se,
žive i ranjene,
odražavaju
u tamnim naočalama
podvodnog grebena.

Jer ljudsko more,
uzburkano, bijesno,
zadaje udarce, zariva noževe
u palu tromost ramena
u razdražujuću strast dušinih prepona.
Ili se pretvara u omču
što vrtoglavo se kliže
od vrata do zatiljka.

Da, slomih se.

I želim da znate da slomiti se
ne znači poništiti se:
čovjek se slomi da dobije priliku
sastaviti drugog.

Jer tamo gdje ima komada krv šiklja
i nije lako zadržati je
bez kaiševa
što ih prave od gaze,
bez latica mlake puti
koje otkucavaju osmijehe u žrtvovanju.

(Čuvstva što se gnijezde, 2001)

Privrženost

U nježnim milovanjima drugih ruku
uživa naša šuma.

Sjene drugih zapaljenih pogleda
jesu vode rijeke
gdje ljubih te toliko.

U cvijeću dišu miomirisi
tvojih nagih grudi
sladeći se mojim cjelovima.

Još uvijek opstaje
ljuveno čuvstvo jednog traga
u lahoru što ispušta dah
kojim se ispunjavamo.

I lahor i šuma,
i cvijeće i rijeka
traže nas u svjetlu svojih očiju
i ne prepoznaju nas.

(Napol snivajući, 1996)

Preveo Dinko Telećan